

עמ"ת 14439/10/18 - נ' א' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 14439-10-18 א'(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 207922/2018

בפני	כבוד השופט אריאל חזק
עורר	נ' א' (עציר)
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

מדובר בערר על החלטת בית משפט השלום באשקלון מיום 28.9.18, לפיה נעצר העורר עד תום ההליכים.

נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **תקיפת סתם בן-זוג**. על פי עובדות כתב האישום, ביום 9.5.18 בסמוך לשעה 17.00 תקף העורר את בת זוגתו המתלוננת, בכך שאחז בידה והטיח אותה לרצפה, ובעודה שרועה על הרצפה בעט בה. מיד לאחר מכן, המתלוננת קמה והחלה לרוץ אך העורר שוב תקף אותה בכך שאחז בידה וסטר לה בפניה.

בהודעת הערר ובדיון מיום 14.10.18, טען ב"כ העורר כי מדובר בעורר אשר עצור תקופה ארוכה. לדבריו מדובר בעורר ממוצא סודני אשר אין בידיו להציע חלופת מעצר והוא ללא משפחה או מסגרת. עוד טען הסנגור כי בחומר הראיות קיימות גרסאות סותרות, וכי המתלוננת בעצמה הודתה כי היתה שיכורה, וכן אמרה בעדותה שהעורר לא היכה אותה אלא שהיא נשכבה על הרצפה.

ב"כ המשיבה טען כי יש להורות על דחיית הערר. לדבריו בערר קודם שהוגש בעניין העורר ניתנה החלטה ע"י כב' השופטת דברת, והחלטה זו תקפה גם ביחס לערר דנן. לדבריו קיימות ראיות לכאורה ויש עילת מעצר, וכמו כן קיים נגד העורר מאסר מותנה.

דיון והכרעה

בהחלטת בית המשפט המחוזי בעמ"ת 446644-07-18, (שניתנה ביום 25.7.18 בערר על החלטה קודמת של בית משפט קמא), נקבע ע"י השופטת דברת, כי כתב האישום הוגש על סמך עדותה של עדה ניטרלית אשר ראתה את האירוע, עת חלפה במקום. בנסיבות האמורות, קבעה השופטת דברת כי עדות העדה החיצונית יש בה כדי להשמיט לכאורה הבסיס לעדויות העורר ובת זוגו, וזאת על אף העובדה שגרסת בת הזוג תאמה לגרסתו של העורר.

באותה החלטה התייחסה השופטת לעברו של העורר, ולהתמכרותו לאלכוהול, וקבעה כי בהינתן האמור לא ניתן ליתן אמון בעורר שיכבד את תנאי השחרור.

השופטת דברת היתה ערה לעובדה שתיקו של העורר יתחיל להישמע כחצי שנה לאחר שהוא נתון במעצר, אך על אף זאת קבעה כי אין בדעתה לקצוב את תקופת המעצר, ועל כן דחתה הערר שעמד בפניה.

מאז מתן החלטתה של השופטת דברת לא חל כל שינוי נסיבות מהותי.

לאור האמור לעיל יש לדחות את הערר.

מעבר לנדרש יצויין כי, מדובר בעורר שרק לפני כחודש ימים סיים לרצות מאסרו בגין הרשעתו בתיק קודם. בנסיבות אלו לא ניתן לומר כי קביעת דיון לשמיעת הוכחות בעניינו של העורר ליום 5.11.18, כחודשיים לאחר שסיים לרצות עונשו בתיק קודם, תחשב כקביעת דיון לפרק זמן לא סביר ביחס לתקופת המאסר שצפויה להיגזר על העורר אם יורשע.

הערר נדחה.

ניתן היום, טז' בתשרי תשע"ט, 25 באוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.